

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 19 grudnia 2024 r.

DIH-3.707.141.2024.MU

DECYZJA DIH-III/152/2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312, ze zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Beatę Wróblewską prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą Beata Wróblewska Centrum Organizacji Imprez "BEATA" w Sieradzu od decyzji nr DS.KC.24.2024 Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 września 2024 r. (sygn. DS.8361.167.2024), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz wymagań określonych w § 9 ust. 2 rozporządzenia, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 10-12 czerwca br. inspektorzy reprezentujący Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, dalej jako: „Łódzki WIH” lub „organ pierwszej instancji”, działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr DS.8361.167.2024 z 10 czerwca br. przeprowadzili kontrolę w restauracji należącej do przedsiębiorcy [xxxxxxxxxxxxx], dalej jako: „strona” lub „przedsiębiorca”.

Kontrolę przedsiębiorcy, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236) dalej jako: „Prawo przedsiębiorców”, poprzedzono zawiadomieniem do przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli z 23 maja br., w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m. in. kontrolę przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Zawiadomienie to skutecznie doręczono przedsiębiorcy 24 maja br.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli oraz klauzulą informacyjną RODO.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie m.in. przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), dalej: „ustawa o informowaniu o cenach” oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776) dalej: „rozporządzenie”.

Inspektorzy reprezentujący Łódzkiego WIIH objęli sprawdzeniem wszystkie dostępne w ofercie 29 potraw wymienione w cenniku (menu) tj. przystawki, sałaty, zupy, wyroby mączne, dania główne, desery, ryby i owoce morza. W toku kontroli inspektorzy stwierdzili w cenniku brak informacji określających ilość potrawy lub wyrobu, do której odnosiła się uwidoczniona cena. Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia.

Kontrolowany przedsiębiorca podjął w trakcie kontroli działania naprawcze, mające na celu uwidocznienie ilości potraw lub wyrobu w cenniku zgodnie z wymaganiami ustawy o informowaniu o cenach.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 12 czerwca br. (nr akt kontroli: DS.8361.167.2024) oraz w załączniku nr 1 do tego protokołu. Strona nie zgłosiła uwag do protokołu kontroli.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, pismem z 16 sierpnia br., Łódzki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązku wskazanego w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. W tym samym piśmie Łódzki WIIH pouczył stronę postępowania o przysługującym prawie do czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) dalej jako: „kpa”, w szczególności prawie do wypowiedzenia się, co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz prawie do wglądu w akta sprawy w terminie 7 dni od daty doręczenia ww. pisma. Ponadto Łódzki WIIH zwrócił się do przedsiębiorcy o przekazanie danych dotyczących wysokości obrotu i przychodów za poprzedni rok rozliczeniowy. Przedsiębiorca przekazał Łódzkiemu WIIH informacje dotyczące wysokości przychodu oraz obrotu osiągniętego w poprzednim roku obrotowym.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Łódzki WIIH decyzją DS.KC.24.2024 z 16 września br., nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na uwidocznienie cen usług w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości oraz uniemożliwiający ich porównanie, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia. Decyzja stronie postępowania została doręczona 17 września br.

8 października br. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej jako: „Prezes UOKiK” lub „organ drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Łódzkiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji (data nadania 23 września br. w placówce pocztowej operatora wyznaczonego). W odwołaniu strona postępowania wniosła o obniżenie nałożonej kary, gdyż jej zadaniem nie jest ona proporcjonalna do skali uchybienia. W tym samym piśmie przedsiębiorca poinformował, że dokłada wszelkich starań aby jego personel przekazywał pełną i rzetelną informację w zakresie składników oraz gramatury oferowanych potraw.

Ponadto przedsiębiorca poinformował, że w trakcie czynność kontrolnych usunął stwierdzone uchybienia oraz wskazał, że brak podania gramatury w menu było jego błędem.

Pismem z 14 października br. Prezes UOKiK poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował o przysługującym jej prawie zgodnie z art.10 §1 kpa do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 312, ze zm.), dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru lub usługi - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o informowaniu o cenach, pojęcie ceny jednostkowej towaru lub usługi oznacza cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisach o miarach. Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obudowie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy - dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę - dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Z kolei § 4 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że szczególnych przypadkach uzasadnionym rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1. Natomiast w przypadku towaru pakowanego oznaczonego liczbą sztuk dopuszcza się stosowanie przeliczenia na cenę jednostkową za sztukę lub dziesiętną wielokrotność liczby sztuk.

Obowiązek uwidaczniania ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia.

Zgodnie z § 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku. Cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi IH wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 345, str. 1, ze zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (UE) 2017/2394”.

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z art. 189f § 3 kpa organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez stronę od decyzji DS.KC.24.2024 Łódzkiego WIIH nr z 16 września br., nakładającej na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona postępowania wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie nałożonej kary. Prezes UOKiK podkreśla, że strona nie podważa samych ustaleń kontroli i stwierdzonych nieprawidłowości.

Prezes UOKiK, po ponownym przeanalizowaniu całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności protokołu kontroli z 12 czerwca br. wraz z załącznikiem nr 1 do protokołu i zawartych w nim ustaleń, nie miał wątpliwości odnośnie naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach dotyczących braku uwidaczniania informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy do której odnosiła się uwidoczniona cena. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załączniku do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji.

Jak wynika z akt sprawy Inspektorzy reprezentujący Łódzkiego WIIH objęli sprawdzeniem ogółem 29 potraw (wszystkie z menu), które zostały ujęte w karcie menu restauracji (cenniku). W toku kontroli inspektorzy stwierdzili nieprawidłowości przy 29 wszystkich potrawach z menu polegające na braku podania informacji o ilości oferowanej potrawy, do której odnosiła się uwidoczniona cena.

Prezes UOKiK podkreśla, że przepisy dotyczące uwidaczniania cen, cen jednostkowych, cen usług oraz ilości potraw oferowanych do sprzedaży dotyczą wszystkich przedsiębiorców i nie ma znaczenia forma prowadzonej działalności np. czy jest to sklep, czy salon fryzjerski, bądź restauracja. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów.

Strona nie dopełniła obowiązku uwidocznienia informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy, do której odnosiła się uwidoczniona cena przy 29 skontrolowanych potrawach (100% skontrolowanych). Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że stopień naruszenia obowiązków uznać należy za znaczny. Przedsiębiorca zgodził się ze

stwierdzonymi podczas kontroli nieprawidłowościami oraz podpisał protokół kontroli bez uwag. Protokół stanowi niepodważalny i wiarygodny dowód w sprawie świadczący o naruszeniu jakiego dopuścić się kontrolowany przedsiębiorca. Zgodnie z art. 76 § 1 kpa protokół kontroli posiada walor dokumentu urzędowego tj. stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Z protokołu kontroli wynika, że w toku kontroli stwierdzono nieprawidłowości w odniesieniu do wszystkich dostępnych w menu potraw, polegające na braku podania informacji o ilości oferowanej potrawy, do której odnosiła się uwidoczniona cena. Powyższe w konsekwencji skutkowało uwidocznieniem cen w sposób niejednoznaczny, budzący wątpliwości, uniemożliwiający ich porównanie w odniesieniu do ilości potrawy (gramatury). Ponadto należy podkreślić, że celem ustawy o informowaniu o cenach jest szeroko pojęta ochrona interesów konsumenta. Naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów, a tym samym ograniczało dostęp do ważnej dla nich informacji zagwarantowanej obowiązującymi przepisami o rzeczywistej ilości serwowanej potrawy. Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia daty podstawę do nałożenia kary pieniężnej w niniejszej sprawie.

W ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i rozpatrzył w wyczerpujący sposób cały materiał dowodowy. Prezes UOKiK podkreśla przede wszystkim, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i stwierdzony stan faktyczny, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli - podpisanym przez stronę bez uwag. Z treści zaskarżonej decyzji wynika, że Łódzki WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się wszystkimi ustawowymi przesłankami z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, wielkości jego obrotów i przychodów. W ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji prawidłowo stwierdził, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych w zakresie informowania konsumentów o cenach usług w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W odwołaniu strona postępowania zakwestionowała wysokość wymierzonej jej kary pieniężnej, uznając ją za zbyt wysoką. Prezes UOKiK dokonał ponownie analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił poszczególne przesłanki mające wpływ na wymiar kary.

Odnosząc się do ww. wątpliwości strony, należy wskazać, że z przytoczonych wyżej przepisów ustawy o informowaniu o cenach art. 4 ust.1 oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy § 9 ust. 2 wynika wprost, że cennik, zawiera także aktualne informacje

umożliwiający konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwą potrawy lub wyrobu, pod którą są one sprzedawane, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do której odnosi się cena. Naruszenie tego obowiązku polegało w tym przypadku na braku podania informacji o ilości oferowanej potrawy do której odnosiła się uwidoczniona cena przy 29 potrawach (100% skontrolowanych). Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Nie ulega też wątpliwości, że obowiązek uwidocznienia ilości potraw, do których odnosiły się uwidocznione w menu ceny, powinien nastąpić przed rozpoczęciem świadczenia usług w celu umożliwienia konsumentowi zapoznania się z nimi. Ustawodawca nałożył na przedsiębiorców obowiązek takiego informowania o ilości potraw/wyrobów, do których odnosi się uwidoczniona cena, aby konsument mógł w sposób rzetelny i świadomy zapoznać się z nimi przed dokonaniem wyboru usługi np. przed zamówieniem potrawy z dostępnej karty dań (menu) w restauracji. Prezes UOKiK podkreśla, że konsument musi mieć możliwość zapoznania się z informacją o ilości potrawy, do której odnosi się uwidoczniona cena w menu bez konieczności podejmowania dodatkowych działań przed skorzystaniem z usługi np. poprzez dopytywanie obsługi restauracji. Konieczność informowania o ilości potrawy, do której odnosi się uwidoczniona cena to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównać ilości potraw i ceny takich samych lub podobnych potraw/wyrobów, ale także mogą faktycznie stwierdzić, czy podana ilość potrawy w stosunku do jej ceny jest dla nich odpowiednia i podjąć decyzję o jej zakupie w innej restauracji. Brak uwidocznienia informacji o ilości potrawy w karcie dań (cenniku) do której odnosi się uwidoczniona cena budzi wątpliwości konsumenta, czym narusza jego prawo do wyczerpującej informacji, a tym samym ogranicza mu możliwości świadomego, najkorzystniejszego pod względem ekonomicznym wyboru, co prowadzi do zagrożenia jego interesów.

Przedsiębiorca funkcjonuje na rynku od 1992 r. (data rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej ujawniona w CEiDG), a więc powinien znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Strona postępowania była obowiązana uwidocznnić w miejscu sprzedaży detalicznej informację (restauracji) o ilości potrawy, do której odnosiła się uwidoczniona cena w cenniku (menu) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie ilości potrawy i jej ceny. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona nie wykonała powyższych obowiązków w zakresie uwidocznienia informacji o ilości oferowanych potraw, do której odnosi się uwidoczniona cena przy 29 potrawach (100% dostępnych w menu), co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach. Oznacza to, że wskazane przez stronę okoliczności nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla braku uwidocznienia informacji o ilości oferowanych potraw, do której, odnosiła się uwidoczniona cena, ani też przemawiać za wyłączeniem jej odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości.

Biorąc pod uwagę, że strona postępowania zakwestionowała wysokość wymierzonej kary pieniężnej, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy ustaleń w tym zakresie i na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że dokonana przez Łódzki WIIH ocena przestępstwa dotyczących wymiaru kary, była prawidłowa i znajdowała uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę, że charakter i waga naruszenia obowiązków była istotna. Jak słusznie stwierdził Łódzki WIIH w miejscu świadczenia usług tj. w dostępnym cenniku (menu), strona nie uwidoczniała ilości potrawy, naruszając ich interesy ekonomiczne oraz prawo do rzetelnej informacji o ilości potrawy i jej cenie. Przy ocenie tej przestępstwa, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając nieprawidłowości w stosunku do 100 % potraw uwidoczonych w cenniku (menu) dostępnym dla konsumentów. Odnośnie do czasu trwania naruszenia obowiązków, wskazać należy, że zostały one ujawnione w trakcie postępowania kontrolnego przeprowadzonego przez Łódzki WIIH. Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że stopień naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania ilości potrawy, do której odnosiła się uwidoczona cena należy uznać za znaczny. Brak podania ilości oferowanej potrawy dotyczył 100% oferowanych w dniu kontroli potraw, co świadczy, że waga naruszenia i skala naruszenia jest istotna. Odnosząc się co do charakteru i wagi sprawy uznać należy, że nie budzą one wątpliwości. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował czyn strony jako znaczne naruszenie obowiązków.

Oceniając kolejną przestępstwo - dotychczasową działalność przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji zasadnie wziął pod uwagę podjęte przez stronę działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, polegające na podjęciu działań naprawczych, w wyniku których usunęła ona stwierdzone nieprawidłowości. Jak wynika z akt sprawy powyższe działania nastąpiły w wyniku działań kontrolnych, a nie z własnej inicjatywy. Natomiast samo usunięcie nieprawidłowości nie eliminuje ich skutków, ponieważ konsumenci nie mieli możliwości uzyskania informacji o ilości potrawy, do której odnosiła się uwidoczona cena w menu. Były to działania następcze, które z uwagi na anonimowość nabywców nie powodowały złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów. Jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostały wyeliminowane. Przy ocenie tej przestępstwa, organ pierwszej instancji prawidłowo również uwzględnił fakt, iż dotychczas nie wymierzał kontrolowanemu przedsiębiorcy kar pieniężnych z tytułu naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Analizując tę przestępstwo, zasadnie uwzględniono również okoliczność, że strona prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług restauracyjnych od 1992 r. (informacja ujawniona w CEiDG), a więc od stosunkowo długiego czasu, w związku z czym strona winna wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności i stosować się do nich, zwłaszcza, że naruszone przez nią obowiązki są istotne z punktu widzenia praw i interesów konsumentów.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy należy stwierdzić, że brak jest informacji dotyczących uzyskanych korzyści majątkowych lub straty w związku z naruszeniem obowiązków.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę, przekazane przez stronę informacje o wielkości obrotów, przychodu za poprzedni rok i na ich podstawie w sposób optymalny ustalił wysokość sankcji.

Odnosząc się do czwartej przesłanki wymiaru kary tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem (UE) 2017/2394, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że przesłanka ta nie znajduje zastosowania w sprawie, gdyż kontrola prowadzona przez organ nie jest kontrolą prowadzoną w sprawach dotyczących działalności gospodarczej o transgranicznym charakterze.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ww. ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przesłanki, którymi kierował się Łódzki WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony postępowania w tym do odstąpienia od zastosowanej sankcji. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 3 000 zł (słownie: trzy tysiące złotych) przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest w opinii organu drugiej instancji, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia. Kara pieniężna musi odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego który w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta poprzez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L z 1998r. Nr 80, str. 27) dalej jako: „dyrektywa 98/6/WE” stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Kara nałożona na podmiot musi spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna tj. właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w cenniku (menu restauracji) były uwidocznione informacje o ilości oferowanej potrawy do której odnosi się cena. W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za wygórowaną i zbyt dotkliwą, jak podniosła strona postępowania.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Powołując się na reprezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis), przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków,

które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma. Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Sam fakt usunięcia przez stronę stwierdzonych nieprawidłowości przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie jest wystarczające do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Co jest istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali pozbawieni informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy, do której odnosiła się uwidoczniiona cena przy 29 skontrolowanych potrawach, co stanowi 100% skontrolowanych potraw, tym samym uniemożliwiając konsumentom ich porównanie, stąd też waga naruszenia jest istotna, co już wyżej wykazano. Organ drugiej instancji stwierdza, że naruszenie przez przedsiębiorcę nałożonych na niego obowiązków w sposób bezpośredni godziło w interesy konsumentów i ograniczało dostęp do ważnej dla nich zagwarantowanej obowiązującymi przepisami informacji tj. o ilości oferowanej w cenniku (menu) potrawy do której odnosiła się uwidoczniiona cena. Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Strona zaprzestała naruszenia prawa, ale dokonała tego w wyniku kontroli, natomiast brzmienie art. 189f § 1 pkt 1 kpa wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek, dlatego ze względu na uznanie, że waga naruszenia była istotna, nie została spełniona przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary z art. 189f § 1 pkt 1 kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Łódzki WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Łódzkiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes UOKiK stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 kpa. Okoliczności i waga

naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przestępstw faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona postępowania nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia, bowiem nie uwidoczniała informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy do której odnosiła się uwidoczniona cena w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie przy łącznie 29 potrawach dostępnych w cenniku. Art. 189f § 2 kpa, stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. W ocenie Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na podstawie ustawy o informowaniu o cenach, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony interesów konsumentów i zapobiec powstawaniu podobnych naruszeń w przyszłości. Stąd też, należy przyjąć, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

W ocenie Prezesa UOKiK, prowadząc postępowanie administracyjne w niniejszej sprawie Łódzki WIIH postępował zgodnie z zasadami dotyczącymi prawdy materialnej (obiektywnej), obowiązku zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego w sposób wyczerpujący oraz oceny, czy dana okoliczność została udowodniona na podstawie całokształtu materiału dowodowego. W opinii Prezesa UOKiK istotne dla sprawy są ustalenia kontroli. Strona postępowania nie wypełniła obowiązków w zakresie uwidocznienia informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy, do której odnosiła się uwidoczniona cena w cenniku (menu) dostępnych dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli wraz z załącznikiem, przyjętym przez stronę. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy wskazują wprost, jakie obowiązki informacyjne ciążyą na przedsiębiorcy, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane. Zatem samo stwierdzenie w trakcie kontroli, że kontrolowany przedsiębiorca nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego uwidocznienia informacji o ilości oferowanej w cenniku potrawy do której odnosiła się uwidoczniona cena w cenniku (menu) dostępnych dla konsumentów powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

Podsumowując, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do zmiany decyzji na korzyść strony postępowania poprzez obniżenie wysokości kwoty kary, czy uchylenia zaskarżonej decyzji lub odstąpienia od zastosowanej sankcji. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

W związku ze wskazaniem przez stronę, że kara jest bardzo dotkliwa, Prezes UOKiK informuję, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383), organ administracji publicznej, który nałożył karę pieniężną (tj. Łódzki WIIH), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary pieniężnej lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary staje się ostateczna.

Kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek

ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Joanna Jankowska-Kuć
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [xxxxxxxxxxxxxx]
- 2) Łódzki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej